Не раз ми чуємо: ще встигну, час я маю.
Та знаймо, що такі слова
Людині щоразу не розум навіва,
А лінощі без краю.
Отож, як діло є, мерщій його кінчай
І виправдань собі ніяких не шукай,
Коли прогавиш час — на себе нарікай.
Для прикладу я вам сказати байку маю.

Стрілець рушницю взяв, патронницю й сакви
І друга вірного по вдачі та звичаю,
Гекто?ра, та й пішов до гаю,
Рушниці ж не набив, з дурної голови,
Хоч радили зробить це вдома.
"Дурниці! — мовив він,— дорога нам відома,
На ній і горобця ніколи не знайти:
До місця ще годину йти,
Навіщо ж набивать без жодної мети!"
Та тільки він із хати
(Фортуна із людьми, бач, любить жартувати)
По озерцю
Качки гуляють цілим стадом;
От нашому б тоді Стрільцю
Було з півдюжини зарядом
Убить
І цілий тиждень їсти й пить,
Коли б устиг в свій час рушницю він набить.
До ладівниці він, та хитрощі людини
Зна рід качиний!
Тож поки там вовтузивсь він,
Вони із криком піднялися
Та, ніби рівний шнур, за гай і подалися,
І зникли в синяві долин.
Даремне по лісах Мисливець наш тинявся,

Там навіть горобець йому не попадався.
В додаток бід отих
Ще й дощ застиг
У полі.
Отож вернувся в дім
Він мокрим ніби хлющ, сумним,
Та ще й з нічим,-
А нарікав, однак, лиш на недобру долю.